

10de JAARGANG, NR. 176
9 APRIL 2012

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWSBERICHTEN

5 PLATENRECENSIES

Træben, Catherine Russell,
 Amsterdam Jazz Connection,
 Susanne Alt, Klatwerk 3,
 Portico Quartet, Kris Defoort,
 Nathalie Lories e.a.

14 CONCERTVERSLAGEN

Rudder, Sylla/Reijseger/Fraanje,
 Jimmy Heath, Tim Berne's Snakeoil,
 Ben van Gelder, Young VIPS 2012.

EN VERDER:

20 [De zwarte lijst van Radio 6.](#)

JAZZFLITS 177

staat 23 april op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**A'DAMSE STUDENTEN WINNEN
 KEEP AN EYE JAZZ AWARD**

De formatie North by Northeast heeft 1 april in het Bimhuis te Amsterdam de Keep an Eye International Jazz Award 2012 gewonnen. Om de prijs streeden jazzstudenten van de Manhattan School of Music NY, de Temple University Philadelphia, het New England Conservatory Boston en het Conservatorium van Amsterdam.

Elke Amerikaanse muziekschool had één studentenformatie afgevaardigd. Van het Conservatorium in Amsterdam mochten drie bands aantreden. Winnaar North by Northeast (met Toms Rudzinskis (as), Matiss Cudars (g), Joel Illerhag (cb) en Kaspars Kurdeko (d)) opereerde onder Amsterdamse vlag. Het MSM Jazz Quartet, dat tweede werd, komt uit New York.

De bands werden in de finale beoordeeld door een jury bestaande uit saxofonist John Ruocco, boeker Kim Bloem, journalist Bert Vuijsje, pianist John Beasley en zanger David Linx. De winnende musici mochten een bedrag van 2.500 euro verdelen. Nummer twee ontving 1.000 euro. Tot beste Amerikaanse musicus werd drummer Jake Goldbas uitgeroepen en als beste Amsterdammer kwam pianist Liya Grigoryan uit de bus. De beste compositie vloeyde volgens de jury uit de pen van Sandor Lakatos.

De jaarlijkse Keep an Eye Award is een initiatief van de Keep an Eye Foundation en het Conservatorium van Amsterdam.

ia 77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

**ROY HARGROVE IS 'ARTIST IN RESIDENCE' OP
 EERSTE JAZZIN' THE HAGUE**

In de bar van het Bel Air hotel werd op 28 maart door Sjaak Bral en Peter Beets het programma gepresenteerd van het gloednieuwe Jazzin' The Hague festival. Dat vindt op 1 en 2 juni plaats in het World Forum, bij de oudere jazzliefhebber bekend als het Congresgebouw waar ooit het North Sea Jazzfestival triomfen vierde. Na het fiasco met het failliet gegane The Hague Jazz heeft AT Productions het stokje overgenomen. Pianist Peter Beets en Michel Peek presenteerden een voorzichtig maar aantrekkelijk programma dat Den Haag opnieuw op de jazzkaart moet zetten. Trompettist Roy Hargrove speelt met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw en zal als 'Artist in Residence' meerdere keren te horen zijn. De bigband speelt een dag later met pianiste-zangeres Oleta Adams. Andere grote publiekstrekkers zijn Macy Gray, Rita Reijs (die met de band van Peter Beets na de persconferentie optrad; zie foto) en Wouter Hamel.

Tekst en foto: Tom Beetz

[Meer namen van Jazzin' The Hague vindt u op pagina 22.](#)

NIEUWS

Clark Terry. (Persfoto)

Collega's zamelen geld in voor Clark Terry

Dertig musici geven 23 april in New York een benefietconcert voor hun zieke collega trompettist Clark Terry (91). Terry heeft lange tijd in het ziekenhuis gelegen en moet sinds kort een been missen. Met de opbrengsten van het concert wordt een deel van de doktersrekeningen betaald. Terry zal zich tijdens het concert via Skype tot de aanwezigen richten. Het benefiet is onder meer georganiseerd door de Jazz Foundation of America. Deze organisatie staat jazzmusici in arm-lastige omstandigheden bij.

Dave Liebman eert Beatles met cd

Saxofonist Dave Liebman gaat in april een cd opnemen onder de titel 'Lieb plays The Beatles'. Hij doet dat samen met Eric Ineke op drums en Marius Beets op bas. Als gast is klarinettist-saxofonist John Ruocco uitgenodigd. Het album verschijnt op het label Daybreak.

76 trombones openen Breda Jazz Festival

76 trombones openen op 17 mei rond 13.00 uur het Breda Jazz Festival. De trombonisten lopen in een stoet van het Kasteelplein naar de Grote Markt en verzorgen daar mede de opening. Onder meer het stuk '76 Trombones' (uit de musical 'The Music Man') wordt gespeeld. Het idee voor de opening komt van de Stichting Jazz Ten Toon. Die verbindt jaarlijks tijdens een evenement de (beeldende) kunst met de jazzmuziek. De trombone is dit jaar het thema van het evenement.

PODIA

Herbie Hancock. (Foto: Douglas Kirkland)

HERBIE HANCOCK OP INTERNATIONAL JAZZ DAY IN NEW ORLEANS EN NEW YORK

Tijdens de eerste International Jazz Day zal Unesco-ambassadeur Herbie Hancock zijn gezicht in de geboorte- én de hoofdstad van de jazz laten zien, 's morgens in New Orleans en 's avonds in New York. De International Jazz Day vindt 30 april plaats en is een initiatief van Unesco.

Bij het concert in New Orleans zijn ook trompettist Terence Blanchard en pianist Ellis Marsalis aanwezig. Hancock zal er zijn 'Watermelon Man' via internet uitvoeren met jazzstudenten uit de hele wereld. Het Sunrise Concert vindt plaats op Congo Square. In New York neemt Herbie Hancock deel aan een show met sterren als trompettist Wynton Marsalis, saxofonist Wayne Shorter, zangeres-bassist Esperanza Spalding en drummer Jack DeJohnette. Het programma wordt gepresenteerd door Morgan Freeman, Robert DeNiro, Michael Douglas en Quincy Jones. Hancock hoopt dat de dag een traditie wordt.

LEDEN EDAMSE JAZZCLUB MAHOGANY HALL TEVREDEN

De leden van Jazzclub Mahogany Hall in Edam zijn 'in grote mate' tevreden. Dat stelt het bestuur van de vereniging naar aanleiding van een ledenonderzoek begin dit jaar. 'Het toegepaste beleid wordt in algemene zin goed beoordeeld.'

Jazzclub Mahogany Hall is een van de oudste jazzclubs in Nederland. Het seizoen loopt van 1 oktober tot 1 april. Voor de concerten wordt gebruikgemaakt van het Strandbadrestaurant Edam. Diversiteit kenmerkt het programma. Dat blijft zo, stelt het bestuur: "Kwaliteit moet het criterium voor de programmering zijn." Wel komt de nadruk op jonge(re) musici te liggen. De leden zijn goed te spreken over gebouw, inrichting en ambiance. Om meer publiek te trekken wordt de publiciteit ook gericht op de regio Hoorn. Door de inzet van 'moderne communicatiemiddelen' hoopt het bestuur een 'breder en jonger publiek' te kunnen trekken. "Vergrijzing is de grootste bedreiging voor de continuïteit van de club", meent het bestuur. Aan het principe van lidmaatschap wordt echter niet getornd. Ook zullen de toegangsprijzen niet worden verlaagd.

NIEUWS

Gretchen Parlato (Foto: David Bartolomi)

Brad Mehldau op Gent Jazz Festival

Pianist Brad Mehldau treedt deze zomer met zijn trio op tijdens het Gent Jazz Festival. Verder worden verwacht: Jim Hall-Scott Colley Duo, The Bad Plus feat. Joshua Redman, saxofonist Miguel Zenón en zangeres **Gretchen Parlato**. Eerder werden al het Wayne Shorter Quartet en Dave Douglas & Joe Lovano Sound Prints Quintet aangekondigd. Op 7 juli worden op het Gent Jazz Festival ook de SABAM Jazz Awards uitgereikt. De winnaar in de categorie 'Gevestigde Waarde' krijgt 10.000 euro. In de categorie 'Jong Talent' bedraagt de prijs 5.000 euro. Van 5 tot en met 8 juli wordt de wedstrijd Jong Jazztalent Gent gehouden. Het Gent Jazz Festival duurt van 5 tot en met 14 juli.

Album Gijs Hendriks na 35 jaar uit

Bijna 35 jaar na de opname, in 1977, verschijnt eindelijk het album 'On The Way' van het Gijs Hendriks Quartet. Saxofonist Hendriks speelt op de plaat met pianist Siegfried Kessler, bassist Bert van Erk, multi-instrumentalist Michael Baird, trombonist Slide Hampton, trompettist Sonny Grey, congadrummer Raul Burnet. De opnames, ooit bedoeld voor een dubbel-lp, werden vanwege juridische problemen nooit eerder uitgebracht.

Nieuwe album Branford Marsalis eerst uit op vinyl

Het nieuwe album van het Branford Marsalis Quartet verschijnt 21 april eerst alleen op vinyl. Het is de eerste opname met de nieuwe drummer Justin Faulkner. Er staan nieuwe stukken van de bandleden op de plaat, een compositie van Monk en een 'standard'. Op 7 augustus komt de muziek ook op cd uit.

PODIA VERVOLG

FESTIVAL JAZZ BELOW THE SEA VERLEDEN TIJD

Het festival Jazz Below The Sea is niet meer. Het wegval- len van 20.000 euro subsidie heeft de organisatie niet kunnen opvangen. Het festival vond jaarlijks eind juni in Almere plaats.

Eind vorig jaar maakte Almere City Marketing bekend dat het jazzfestival niet meer op subsidie kon rekenen. "Voor een jazz-festival zoals wij dit organiseren is tussen de 30.000 en 35.000 euro nodig. Het is, zeker in deze tijd, niet mogelijk om dit bedrag volledig uit de markt te halen", aldus Franc Heijke, voorzitter van het festival, op de website almerevandaag.nl. Er is nog een poging gedaan om te fuseren met het Havenfestival, maar die is op niets uitgelopen. De kans dat het festival in 2013 terugkeert is klein.

FESTIVALSEIZOEN OPENT MET TIENDE EDITIE VAN FESTIVAL JAZZ MAASTRICHT MASTERS

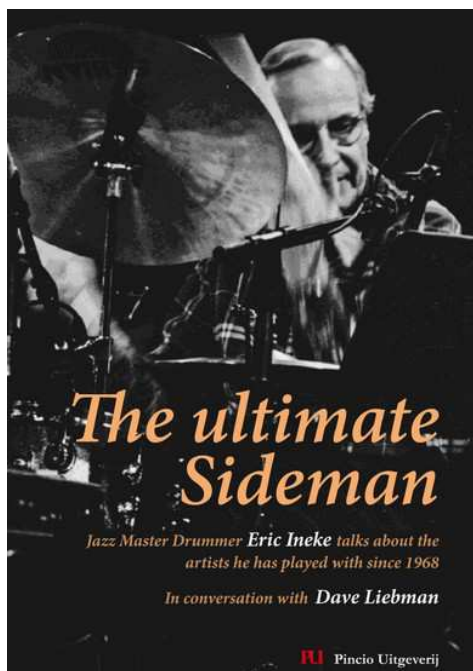
Het jazzfestivalseizoen werd voor de tiende keer geopend door Jazz Maastricht Masters. Het tweede lustrum moest helaas worden gevierd door het festival van twee dagen naar één dag terug te brengen. Het nieuwe subsidiebeleid van de provincie Limburg, waar de PVV tot het bestuur is toegetreden, heeft voelbaar effect gehad voor culturele evenementen. Desondanks zorgden honderden jazzliefhebbers voor een goed gevulde Schouwburg en zagen dat zangeres Dianne Reeves (foto) een geweldig concert gaf. Voor haar speelde pianist Enrico Pieranunzi een ingetogen en geïnspireerd concert met Belgische begeleiders. Ondanks de ernstige financiële beperkingen maakte Jazzmasters opnieuw haar faam waar om experimentele jazz een kans te geven. Dit jaar verraste Nanophony met muziek uit een fysisch-chemisch laboratorium. Gestoken in witte labjassen en met mondkapjes op werd onderzoek naar het fenomeen swing gedaan.

Tekst en foto: Tom Beetz

INDEX GERECENSEERDE CD'S

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 74 tot en met 170 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht.pdf>.

NIEUWS

Eric Ineke schrijft boek over zijn muzikantenleven

Ter gelegenheid van de 65ste verjaardag van drummer Eric Ineke (1 april jl.) is een boek over zijn leven als muzikant verschenen: 'The Ultimate Sideman'. Het boek is gemaakt door Dave Liebman (die met Ineke sprak over de musici met wie hij werkte) en Eric Ineke zelf. Ineke schreef honderd portretten van 'bebop vrienden'. Het boek wordt uitgegeven bij Pincio Uitgeverij in samenwerking met het Koninklijk Conservatorium in Den Haag en wordt op 26 april gepresenteerd in het Bimhuis. "Het boek is niet alleen een must voor jazzfans maar ook juist voor binnenlandse en buitenlandse studenten van Nederlandse conservatoria", aldus Eric Ineke.

Festival ParkJazz Kortrijk van juli naar oktober

Het festival ParkJazz Kortrijk verhuist naar eind oktober. Het tweejaarlijkse festival bestaat sinds 1998 en was altijd tijdens het eerste weekend van juli. Vanwege de verhuizing van zomer naar herfst wordt het programma niet langer buiten in een concerttent voorgeschoteld, maar op een binnenlocatie. Het is de bedoeling dat de komende jaren meer jazzmusici van naam worden uitgenodigd. De festivalorganisatie hoopt met alle veranderingen meer mensen uit Noord-Frankrijk te kunnen trekken. De eerstvolgende ParkJazz is op 27 en 28 oktober 2012.

Lees **Jazzflits** op uw iPad

PRIJZEN

Stephanie Francke. (Foto: Hilde Hogendoorn)

SAXOFONISTE STEPHANIE FRANCKE WINT ERASMUS JAZZ PRIJS 2012

Saxofoniste Stephanie Francke heeft 25 maart in de Rotteramse Doelen de 17de editie van de Erasmus Jazz Prijs gewonnen. Ze mag zich daardoor een jaar lang de beste jazzstudent van Codarts Rotterdam noemen en krijgt 3.000 euro. Francke won ook de publieksprijs van 500 euro.

Voor een volle zaal nam Stephanie Francke het tijdens de finale op tegen drummer Niek de Bruijn en zanger Baer Traa. Alle drie traden op met een eigen band. Volgens de jury – Mijke Loeven, Jan Laurens Hartong en Hans de Lange – was het een finale van 'waanzinnig hoog niveau'. Het oordeel van de jury over Francke was echter unaniem. De jury viel voor haar 'mooie' composities en haar 'betoverende' geluid: "Stephanie zwemt in haar eigen stukken en maakt muziek waar je naar terug verlangt". Naar de Erasmus Jazz Prijs kunnen jazzstudenten van het Rotterdams Conservatorium meedingen. Eerdere winnaars waren onder anderen trompettist Jan van Duikeren, saxofonist Bart Wirtz, trombonist Louk Boudesteijn en drummer Mark Schilders.

OVERIG

MUZIEK CENTRUM NEDERLAND ZOEKT ONDERDAK VOOR JAZZACTIVITEITEN

Het Muziek Centrum Nederland (MCN) zoekt een onderdak voor onder meer de activiteiten VPRO/Boy Edgar Prijs, het Nederlands Jazz Archief (incl. JazzBulletin), de Dutch Jazz & World Meeting en de Young VIP's-Tournee. Het centrum verliest op 1 januari 2013 zijn rijkssubsidie en zal dan worden gesloten.

Alle 52 medewerkers worden ontslagen. Het lopende jaar gebruikt het MCN om lopende projecten en activiteiten af te wikkelen. Ook wordt bekeken of en hoe onderdelen van het takenpakket elders ondergebracht kunnen worden. De medewerkers zijn daarom in gesprek met andere organisaties en instellingen die activiteiten en projecten willen en kunnen voortzetten.

Volg het jazznieuws op de voet.
<http://www.twitter.com/jazzflits>

CD-RECENSIES

TRÆBEN

Push

Jarr Records

(<http://www.traeben.com>)

Bezetting:

Jens Larsen (gt),
Søren Ballegaard (ts),
Olaf Meijer (cb),
Haye Jellema (d).

Een (nog) onbekende, jonge band die door een gearriveerde muzikant voorzien wordt van een ronkende hoestekst – dat vervult mij altijd met argwaan. Vaak is er in zo'n geval een geniepig, verborgen verband tussen band en peetoom, minstens een leerling-meester-verhouding of zo. Maar – ik geef graag en eerlijk toe – na het beluisteren van 'Push' heb ik daar verder zelfs niet naar gezocht: de jubelende toon van Hein Van De Geyn klinkt weliswaar enthousiaster dan wat ik hier schrijven ga, maar dat is vooral een kwestie van stijl en adjectieven, nauwelijks van opvatting. Eigenlijk is mijn eerlijkste idee zelfs: lees die hoestekst, dan heeft u ondertussen ook de cd gekocht. Want de tweede van Træben is het beluisteren zeker waard. De Deense gitarist Jens Larsen en zijn landgenoot-saxofonist Søren Ballegaard combineren heel geslaagd warme tenorsax en gitaar – dat is niet nieuw, maar wel nog steeds mooi. Larsen tekent ook voor de meeste composities: doorwrochte werkstukken met harmonische diepgang (welkom in deze vaak zo modale tijden). Een gevarieerde set ook: een dansende opener ('Top Dog'), een prachtige ballad ('Try To Remember'); stukken geworteld in de jazztraditie ('Simple Things'), één keer zelfs stevig doch akoestisch jazzrockwerk ('We'll Let You Know'). Opvallend is ook de ruimte die alle vier de muzikanten krijgen in het concept: Olaf Meijer mag verschillende stukken openen met zijn contrabas; drummer Haye Jellema speelt zichzelf regelmatig stevig op de voorgrond, af en toe wat druk naar mijn smaak, maar nooit vergezocht of naast de kwestie.

Geen enkel punt van kritiek? Goed, een kleintje dan: soms blijf ik een beetje wachten op een ijzersterke melodische lijn, zo eentje die onvermijdelijk lijkt, en die dan ook blijft hangen na afloop. Niet dat het geheel 'toegankelijker' moet: de muziek is, verrassend misschien, een stuk toegankelijker dan de véél te klein gedrukte hoestekst. Van Hein Van De Geyn trouwens, maar dat wist u al.

Arne Van Coillie

Maak kennis met Træben; klik hier: <http://bit.ly/GZqMhu>.

SWEDISH MOBILIA

Knife, Fork and Spoon

Leo Records

(www.leorecords.com)

Bezetting:

Andrea Bolzoni (el-g, elektronica),
Dario Miranda (bg, elektronica),
Daniele Frati (d, elektronica).

De bezetting van de jonge Italiaanse band Swedish Mobilia is die van een klassiek rocktrio: gitaar, basgitaar, drums. De esthetiek van Swedish Mobilia heeft daar wel enigszins mee te maken, maar daar houdt iedere vergelijking met bekende muziekgenres op. Het drietal improviseert, en laat daarbij de muziek voortdurend vloeien. Hoewel 'Knife, Fork and Spoon' tien tracks kent, lijkt de muziek door te lopen. De prototypische rollen van hun instrumenten laten de muzikanten daarbij los. Als er een ritme ontstaat, kan dat evengoed van de gitarist of de bassist komen. Drummer Daniele Frati houdt er een losse, vloeiende stijl op na, die meer te maken heeft met subtiele jazzslagwerkers zoals Gerry Hemingway of Paul Motian dan met rockdrummers. De non-hiërarchische, collectieve aanpak van Swedish Mobilia zorgt ervoor dat je als luisteraar voortdurend voor verrassingen komt te staan. De wereld van de Italianen is zo bijzonder en eigen dat een plotseling ingezette pompende rockbeat even vreemd is als een zweverige sustainmelodie in een andere context.

Herman te Loo

Maak kennis met Swedish Mobilia: <http://bit.ly/H3OhY7>.

KRISTEN CORNWELL
Duke Ellington's Sound of Love
 Prova records

Bezetting:

Kristen Cornwell (voc),
 Michel Bisceglia (p, arr),
 Werner Lauscher (b),
 Mimi Verderame (d).

Gasten: Prova String Ensemble olv
 Michel Bisceglia, Carlo Nardoza (tp),
 Patrick Deltendre (gt).

VERVOLG CD-RECENSIES

De Australische zangeres Kristen Cornwell woont sinds 2004 in België. Ze heeft haar eigen band met onder anderen bassist Werner Lauscher en drummer Mimi Verderame. Ook geeft ze zangles aan het conservatorium in Mechelen. 'Duke Ellington's Sound of Love', haar ode aan de zangnummers van de Duke, werd begin 2010 opgenomen. Onder anderen zangeres Ella Fitzgerald ging haar voor. Zij maakte indertijd een hevig swingende plaat met Ellington-stukken. Gerrie van der Klei durfde het in 1975 onder leiding van Boy Edgar aan. Zij zong Edgars Ellington-arrangementen met de nodige dramatiek.

Pianist Michel Bisceglia verzorgde de arrangementen op het album van Kristen Cornwell. Voor enkele stukken liet hij een strijkorkest opdraven. Bisceglia en Cornwell kozen voor avontuur. Ze hebben in de melodieën op diverse plekken kruisen en mollen aangebracht en op andere plaatsen dan Duke akkoordwisselingen ingelast. Dat is wel heel erg wennen in het begin. Het klinkt alsof de tonen onzeker zweven. Vooral in 'I Let a Song Go Out of My Heart' lijkt bij Cornwell twijfel door te klinken. Vanaf het derde stuk, 'Love you Madly' (met een geslaagde trompetsolo van Carlo Nardoza), hoor je die onzekerheid niet meer. Wellicht omdat de zangeres gewend is of omdat de oren van de luisteraar inmiddels in de goede richting staan. Hoe dan ook, het is vanaf daar een feest om haar te horen zingen. Ook 'I'm So Lucky So And So' is gelukt. 'Sophisticated Lady' toont hoe Cornwell om de melodie kan zingen en deze tegelijkertijd intact houdt. Schitterend hoe de decadentie er van af druipt. In 'Cottontail' geeft de zangeres een staaltje uptempo scatten weg. Het arrangement van 'Don't get around...' verrast. De strekking van de song is niet meer vragend, maar veel meer gebiedend. Na enige aarzeling in het begin, heeft Kristen Cornwell me al luisterend toch over de streep weten te trekken. Ze heeft haar avontuur met het werk van Duke Ellington tot een goed einde gebracht. Gelukkig maar.

Hessel Fluitman

SUSANNE ALT
How to Kiss
 Venus Tunes

Bezetting:

Susanne Alt (as), Thijs Cuppens (Fender Rhodes, Hammond L 100, Eran Har Even (gt), Sven Schuster (b), Philippe Lemm (d).

Gasten: Loet van der Lee (tp),
 Thijs van Leer (Hammond L100),
 Jos de Haas (perc).

'Never change a winning team', zei mijn vader wel op cruciale momenten. Saxofoniste Suzanne Alt heeft dat toch gedaan. Op diverse plaatsen. Allereerst heeft ze een man extra in de gelederen: gitarist Eran Har Even maakte van haar kwartet een kwintet. En verder is drummer Philippe Lemm vervangen door Jamal Thomas. Die drumde in het verleden wel bij Maceo Parker en Otis Redding, maar woont nu in België. Ook wordt Alt tegenwoordig op het podium terzijde gestaan door percussioniste Femke Krone. Op de cd is van de nieuwe bezetting alleen Eran Har Even te horen. Omdat de opnamen van deze cd al in het najaar van 2010 werden gemaakt, spelen Lemm en percussionist Jos de Haas nog mee.

Op haar vorige cd 'Live at the Bimhuis' was het 'funky stuff' dat de klok sloeg. Op 'How to Kiss' is de muzikale lijn echter naar souljazz omgebogen. Trompettist Loet van der Lee is op twee stukken te gast. Hij trekt die stukken met zijn bijdragen meer in de richting van vloeiende jazz. Ook Thijs van Leer (op de Hammond L100) is voor enkele nummers ingehuurd. In 'Willow Weep For Me' begeleidt hij op zijn best. Jos de Haas tuigt in tweederde van de stukken het ritme op. En, over veranderingen gesproken, Susanne Alt zingt. Op het slotnummer van de cd, 'Just a Little Loving' zingt ze smachtend haar tekst. Lekker swingende feestmuziek deze plaat.

Hessel Fluitman

VERVOLG CD-RECENSIES

AMSTERDAM JAZZ CONNECTION

Live at Jazzcafé Alto

Tetra records

Bezetting:

Benjamin Herman (as),
Joost Swart (p),
Jeroen Vierdag (b),
Sebastiaan Kaptein (d).

Donderdag 29 juli 2010 was het een mooi avondje jazz in het Amsterdamse café Alto. Pianist Joost Swart en zijn trio stonden op het podium en hadden altsaxofonist Benjamin Herman als vierde man meegenomen. Het klikte. Japanse jazzliefhebbers kregen te horen over deze avond en de opname die ervan gemaakt was. Die straalde zoveel sfeer en warmte uit, dat ze die graag op het label 55Records in hun land wilden uitbrengen. De plaat is nu ook in Nederland verkrijgbaar.

Het is er een met heel gezonde muziek. In goede samenwerking werkt de Amsterdam Jazz Connection een afgewogen programma af van 'standards' en een origineel stuk. Billy Strayhorn's 'Chelsea Bridge' blijft een inspirerend stuk. Ook voor deze musici. Natuurlijk heeft Ben Herman een Monk-stuk ingebracht: 'Monk's Dream'. Verder komen langs: 'But Not For Me' van George Gershwin, 'Bewitched, Bothered and Bewildered' van Rodgers & Hart en 'Love for Sale' van Mr. C. Porter. Droommuziek! Behekst word je misschien niet als luisteraar, maar wel geestdriftig, door de vaart van de muziek en de integriteit van de musici.

'Chelsea Bridge' is ook hier de ultieme 'ballad'. Iets lichter van toon dan je van Johnnie Hodges of Ben Webster gewend bent. Want dit is de versie van Benjamin Herman. En in Amsterdam speel je natuurlijk ook George Colemans 'Amsterdam After Dark'. Dat doen de heren misschien niet zo heftig als de componist dat zelf kon, maar drummer Sebastiaan Kaptein legt wel het snelle stadse leven in zijn spel. Dat Herman daar met relaxte flair overheen blaast hoort bij de geest van de hoofdstad. In 'But Not For Me' laat het trio horen hoe je een oude song mooi optuigt. Joost Swart versiert het thema 'Petersonesque' met blokakkoorden en trillertjes, maar geeft ook zijn visie op deze song. Bassist Jeroen Vierdag laat zich in dit nummer ook niet onbetuigd. Een goede zaak dat de Japanners deze concertregistratie op cd wilde uitbrengen en nog beter dat die nu ook hier is uitgebracht.

Hessel Fluitman

Amsterdam Jazz Connection in Japan: <http://bit.ly/H9r4zz>.

CEZARIUSZ GADZINA QUARTET

Light in Sight

W.E.R.F.

Bezetting:

Cezariusz Gadzina (ss, as),
Eve Beuvens (p),
Christophe Devisscher (b),
Lionel Beuvens (d).

Hoewel het Blindman Quartet en het European Saxophone Ensemble een klinkende reputatie hebben, is de naam van saxofonist Cezariusz Gadzina buiten de Belgische landgrenzen nog niet echt gevestigd. Toch heeft de Pool als instrumentalist en componist behoorlijk wat in zijn mars, hetgeen ook al te horen was in de muziek die hij met Saxafabra tijdens Jazz Brugge 2010 ten gehore bracht. 'Light in Sight' is vreemd genoeg zijn eerste plaat met een jazzkwartet. Broer Lionel (drums) en zus Eve Beuvens (piano) bieden het jonge talent en Christophe Devisscher de ervaring in de groep, die hecht klinkt. Al het materiaal is van de leider, die zich een lyricus betoont die echter ook kan vlammen. Dat laatste doet hij bijvoorbeeld in 'Lovar', waarin hij, opgezweept door zijn kompanen, zijn sopraansax de stratosfeer in stuurt. Met zijn prachtige volle toon op dat instrument bouwt hij echter ook met Eve Beuvens een ontroerend slaapliedje in 'Let Her Play'. Van de Poolse roots horen we niet veel, of het moet in de melodievoering van 'Mat' zijn. 'Light in Sight' is een complete plaat die overtuigt in alle variatie, en waarin de muzikaliteit van alle vier de deelnemers afstraalt. Een gerijpt debuut van een ervaren blazer met compositorische kwaliteiten, dus.

Herman te Loo

CATHERINE RUSSELL
Strictly Romancin'
World Village/Harmonia Mundi

Bezetting:

Catherine Russell (voc),
 Matt Munisteri (gt, banjo),
 Mark Shane (p),
 Lee Hudson (b),
 Mark McLean (d),
 Andy Farber (ts),
 Jon-Erik Kellso (tp),
 Dan Block (as, klarinet),
 John Allred (tb),
 Joe Barbato (accord),
 Aaron Weinstein (viool),
 Carline Ray (voc).

VERVOLG CD-RECENSIES

'Strictly Romancin' is een bijzondere plaat in deze drukke tijden: er gebeurt helemaal niets dat aansluit bij de laatste vijftig jaar jazzgeschiedenis – laat staan iets nieuws. Dit is géén negatieve kritiek, wat mij betreft. Negatief is bijvoorbeeld: iets proberen, en jammerlijk falen – en dan nog kan een poging op zich waardevol zijn.

Catherine Russell doet echter iets helemaal anders: ze verzamelt een aantal oude jazzsongs (echt oud: jaren twintig tot veertig, grosso modo), en vertolkt deze binnen het idioom van toen. Oude stijl dus, inderdaad – maar zonder in de bekende vallen te trappen. Geen overbekende deuntjes (in alle bescheidenheid: veertien oude songs waarvan ondergetekende er maar vier kent, dat duidt op een weloverwogen materiaalkeuze!), geen geur van barbecuedixieland of Ramblersromantiek, geen novelty-effecten of 'tributes'. Wel: duidelijke liefde en veel respect voor het materiaal, dat allemaal nieuwe maar stijlbewuste arrangementen meekrijgt.

Dat doet gedurende de eerste twee nummers een beetje vreemd aan: een hedendaagse klank 'past niet' bij de gespeelde muziek. Dat lijkt ook op te gaan voor de bijzondere stem van Russell – maar, eerlijkheidshalve, het klankbeeld dat we vandaag hebben van de zangeressen Ivie Anderson of Mildred Bailey is natuurlijk grondig vertekend door de toenmalige versterking- en opname-mogelijkheden. Het doet trouwens deugd om nog eens jazz te horen zingen door een echte jazz(traditie)stem – en niet door het zoveelste R&B-derivaat, of Scandinavische kindvrouwstemmetje. Puristisch? Ja, maar hier mag dat even. Vanuit datzelfde puristische standpunt zijn er trouwens ook een paar kleine bedenkingen: in twee tracks hoor ik vooral echo's van zanger Ray Charles, en één keer wordt het echte gospel. Die zijn allebei uiteraard wel verwant met 'oude jazz', maar toch geschikter voor een andere plaat.

Catherine Russell – ik zet dit achteraan in de bespreking omdat het bij het beluisteren van de cd niet relevant is – is overigens de dochter van pianist Luis Russell, die de muzikale leiding had van de band van trompettist Louis Armstrong, tussen pakweg 1929 en 1943. Appelboom, papelepel!

Arne Van Coillie

Catherine Russell licht haar cd toe: <http://bit.ly/yK6KJD>.

THE JUBILEE ALBUM
290 Magic Years
ACT

The Jubilee Album
 20 Magic Years

Het Duitse label ACT bestaat twintig jaar en heeft daarom voor een schappelijk prijsje een verzamelaar uitgebracht met een doorsnee van de muziek uit haar fonds. Onder leiding van oprichter Siggie Loch verschoof het accent in de loop der jaren van een vooral Duitse en internationale oriëntatie naar Scandinavische musici. Op deze verzamelaar staan dan ook veel Zweedse groepen en musici. Wijlen Esbjörn Svensson bijvoorbeeld. Hij kreeg als pianist van de Nils Landgren Funk Unit in 1998 de gelegenheid kreeg om zijn eerste eigen trio-cd bij ACT uit te brengen. Bassist Lars Danielsson heeft zijn eigen groep op de cd staan, maar speelt nog wel eens mee met anderen. De Vietnamese gitarist Nguyen Le heeft een plekje gekregen, maar ook toetsenist Bugge Wesseltoft met een track uit 1997. Zelfs Vince Mendoza is terug te vinden met een track uit 1992. Een klein maar mooi overzicht van de uitgebreide reeks artiesten die bij ACT in het fonds zijn opgenomen.

Hessel Fluitman

KRIS DEFOORT TRIO
Live in Bruges
W.E.R.F.

Bezetting:

Kris Defoort (p),
 Nicolas Thys (bg),
 Lander Gyselincx (d).

KRIS DEFOORT
Live in Tokyo
W.E.R.F.

Bezetting:

Kris Defoort (p).

DEFOORT/TURNER/THYS/BLACK
Live in Tokyo
W.E.R.F.

Bezetting:

Mark Turner (ts),
 Kris Defoort (p),
 Nicolas Thys (b, bg),
 Jim Black (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het label van het Brugse podium De Werf heeft zijn honderdste uitgave bereikt, en dat moest natuurlijk gevierd worden. Het Concertgebouw in de Vlaamse stad werd afgehuurd, alwaar een feestelijke box werd gepresenteerd met muziek van de man met wie het label z'n leven was begonnen: pianist/componist Kris Defoort. In 1993 verscheen van zijn band KD's Basement Party het labelnummer 001: 'Sketches of Belgium'.

De honderdste cd bevat een live-opname van Defoorts nieuwe trio, met zijn vaste maat Nicolas Thys (alleen op basgitaar, deze keer) en het grote Belgische drumtalent Lander Gyselincx. In een sprankelende set horen we de invloeden in Defoorts muziek langskomen: jazz, moderne gecomponeerde muziek, rock, Europese improvisatiemuziek. 'Tokyo Dreams', dat de cd opent en sluit, is een typisch Defoort-vehikel: een dwingende groove, speels maar toch oerstrak drumwerk en een melodie die je dagen later bijna operatief moet laten verwijderen. Er zijn verder stukjes met dwingende riffs (simpelweg 'Riffing Kris', 'Riffing Nic' en 'Riffing Lander' geheten), fraaie ingetogen nachtstukken en zelfs Defoorts licht-ironische kijk op het fenomeen bebop ('Bebop Dreams'). Doordat Thys alleen de basgitaar hanteert, is de typische pianotrio-vorm zelden hoorbaar. Hij zorgt voor melodieën, net zoals Defoort en Gyselincx dat doen. Zo plaatst de groep zich in een zelfde onbestemde maar uiterst interessante categorie als het Nederlandse trio Van Veenendaal/Kneer/Sun. Het in 2010 in Tokio vastgelegde soloalbum toont vooral de lyrische kant van Defoort. Hij opent met een ontroerende interpretatie van 'Sometimes It Snows in April' van Prince – het bewijs dat je voor ballads niet naar het Great American Songbook hoeft te grijpen. Ook 'Butterfly Chronicles' en 'Improvisation Upon C' zijn ingetogen van aard. En met het tweede niet-eigen stuk van de plaat betoont Defoort respect aan een van zijn helden: Monks 'Reflections' krijgt een lezing die doordoesemd is van stride-referenties, en de melodie als uitgangspunt neemt voor de improvisaties. Precies zoals Monk het graag zou hebben gehad.

Dat de traditie ook een aanleiding kan zijn voor opwindende vernieuwing, horen we ook al op het in 2002 opgenomen 'New Sound Plaza', dat als catalogusnummer 037 en zonder dat 'New' al eerder verscheen. Het zit nu, digitaal opgepoetst en van een bonustrack voorzien, in de box. Een opvallend stuk in deze kwartetbezetting met saxofonist Mark Turner en drummer Jim Black is Lee Konitz' 'Subconsciouslee', dat onder de heldere melodelijn een stevige maar ook lenige rockbeat heeft gekregen. Dat het resultaat volkomen natuurlijk klinkt, zegt iets over dit bijzondere kwartet – en over de arrangeer kwaliteiten van de leider. Ook hier horen we een uitgebalanceerde set, met open improvisaties ('Es war einmal'), groove-stukken (het titelstuk, bijvoorbeeld) en slimme composities van Defoort. Het lange 'De Roze Roos', live opgenomen op jazz Middelheim in 2003, is een opwindend voorbeeld van het laatste. Een vloeiende pianolijn, een zingende basgitaar, ritselfend slagwerk en een vrij jubelende saxofoon kronkelen langs, door en over elkaar dat het een lieve lust is. Het publiek is terecht laaiend enthousiast.

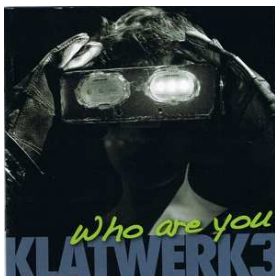
De vrolijk vormgegeven box is een prettig geprijsde introductie voor wie Defoort nog niet kent. Want dat hij een van de boeiendste muzikanten van België is, staat buiten kijf. Daar mogen muziekliefhebbers in Nederland zeker kennis van nemen.

Herman te Loo

Bekijk **Kris Defoort** hier: <http://bit.ly/HhZNID>.

VERVOLG CD-RECENSIES

KLATWERK 3
Who Are You
 KW Records
www.boeloklat.nl

Bezetting:

Boelo Klat (p, comp),
 Rico de Jeer (b),
 Ancel Klooster (d).

Het trio Klatwerk van de Groningse pianist/componist Boelo Klat komt ongeveer eens in de twee jaar met een nieuwe cd. Na twee samenwerkingsprojecten met dichter Jan Glas is dit weer een 'gewoon' album van het trio dat met de plaat hechter en rijker lijkt te worden. 'Who Are You' is een afwisselende cd, die een heel scala aan emoties bestrijkt, van contemplatief tot uitgelaten, en van opzwevend tot speels. Sterk zijn de groovende stukken, zoals de suite 'Zie Zo', die met zijn smeulige melodieën doen denken aan het werk van Leo Cuypers. Maar Klat kan ook een prachtig miniatuurtje neerzetten, zoals 'Butterfly' dat twinkelend als een klein speeldoosje in anderhalve minuut vertedert en betovert. Ook in de compositorische opbouw van de stukken zit veel variatie, waarbij de klassieke thema-solo's-thema-vorm lang niet altijd wordt gehanteerd. Zo klinkt 'Ondeugend Hondje' haast ter plekke geïmproviseerd in zijn speelse grilligheid – alleen jammer van de fadeout aan het eind. Humor is er in het toepasselijk getitelde 'Maf', dat na een normaal begin al snel van de rails gaat, en door slagwerker Ancel Klooster (neem ik aan) ineens van een bombardement aan rare fluitjes en speeltjes wordt voorzien. Kortom, alles bij elkaar genoeg om de aandacht van de luisteraar de volle 71 minuten vast te houden.

Herman te Loo

Maak kennis met Klatwerk 3: <http://bit.ly/Hejijwt>.

STAN GETZ
Featuring Jan Johansson
At Large
 Storyville

Bezetting:

Stan Getz (ts),
 Jan Johansson (p),
 Daniel Jordan (b),
 William Schiøpffe (d).

Het Stan Getz Quartet trad 9 april 1960 in het Amsterdamse Concertgebouw op. Dat concert werd indertijd door de publieke omroep opgenomen en uitgezonden. Veel later heeft radiomaker Hans Mantel de band in zijn VARA-programma Vintage nog eens afgespeeld. Dat heb ik toen opgenomen. Deze opname biedt prachtig vergelijkingsmateriaal voor de cd 'At Large'. Die nam Getz drie maanden eerder in een studio op met een trio, waarvan alleen pianist Johansson ook in Amsterdam op het podium zou staan. De muziek op 'At Large' is veel 'relaxter' dan die welke tijdens het concert in Amsterdam ten gehore werd gebracht. Getz neemt in de studio alle tijd om de stukken te ontwikkelen. Zijn fluwelen sound is een feest.

Stan Getz behandelt de stukken allemaal als 'ballads' en daar is niets verkeerd of irritant aan. 'At Large' is dan ook een ideale cd om als smaakvolle achtergrond te dienen. Maar daarmee alleen zou je deze plaat te kort doen. Het is zaak om ook de gelegenheid te nemen om nauwkeurig naar deze saxofonist te luisteren en van zijn spel te genieten. Bekende of onbekende stukken - wie heeft er wel eens gehoord van 'I Like To Recognize The Tune' van Rodgers en Hart? - het maakt hem niet uit. Getz blijft even zeker van zijn zaak en blaast zonder aarzelen de thema's en zijn solo's.

In bijvoorbeeld 'Café Montmartre Blues' van Oscar Pettiford en 'Born to be Blues' van Mel Tormé. Die noemt het zelf trouwens Born to be Blue, zonder 's'. Het afsluitende nummer van de tweede cd, 'The Thrill Is Gone', is een schoolvoorbeeld van een trieste ballad. Johansson is een smaakvol pianist, die je in de verte met Pim Jacobs kunt vergelijken. Hij had indertijd in Scandinavië een grote naam. Stan Getz houdt de aandacht zeventien stukken gevangen door zijn aangename rust en zekerheid. Al met al ruim honderd minuten schoonheid.

Hessel Fluitman

Bekijk Getz en Johansson in 1960: <http://bit.ly/gKXpa>.

PORTICO QUARTET
Portico Quartet
Real World Records

Bezetting:

Jack Wyllie (ss, ts),
 Keir Vine (hang, keyb),
 Milo Fitzpatrick (b),
 Duncan Bellamy (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

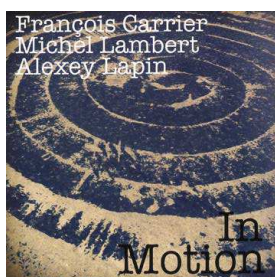
Het Portico Quartet bestaat uit vier jeugdige Londenaren. Ze hadden al succes met hun vorige cd 'Isla', maar hun vierde album heet gewoon 'Portico Quartet', alsof het een debuut zou betreffen. De cd wordt geleverd in een eenvoudig kartonnen enveloppe met bijzonder weinig informatie. Hun electrojazz is jong en gedurfd, creatief en zeer progressief, maar nooit provocerend. Ze gebruiken sterke, veelvuldig repeterende patronen die de dagelijkse realiteit doen vervagen maar (gelukkig) nooit toelaten dat je echt indut. Soms ontwikkelt zich een hypnotiserend minimalisme. Daarnaast wordt er flink gegoocheld met ritmes. De mannen hebben zich onder ander laten inspireren door Flying Lotus.

Alle muzikanten van de groep gebruiken naast hun eigen vaste instrument ook flink wat elektronica. Op die manier kan Jack Wyllie zijn saxofoon laten klinken als een viool, of desgewenst als een trompet. Deze effecten suggereren soms dat je luistert naar een oude ruisende langspeelplaat. De elektronica weet een grote diepte en dynamiek te bereiken en het knappe van het Portico Quartet is dat ze ook tijdens hun concerten deze hoge kwaliteit kunnen verwezenlijken.

Keir Vine bespeelt een hang in het opvallende 'Rubidium'. Een hang is een metalen instrument, een combinatie is van een klankschaal en een steeldrum. Het is een Zwitserse vinding van Felix Rohner and Sabina Schärer. De naam is ontleend aan het woord voor 'hand' in het dialect van de Zwitserse stad Bern. De Nederlandse percussionist Joshua Samson bespeelt ze ook en hij vertelde me dat 'hang hang' het officiële meervoud is. Drummer Bellamy legt vaak een elektronische basis die hij opneemt en direct in een loop weer afspeelt. Daarop legt hij zijn drumwerk, waarmee hij naar hartenlust en razendstrak improviseert. Dat afspelen van samples kan gemakkelijk een heel nummer duren. Het geeft een ritmische en laagdrempelige stabiliteit waardoor er meer ruimte is voor improvisatie. 'City Of Glass' is erg sterk. Het is een combinatie van een krachtig pulserend ritme met daaroverheen een aantrekkelijke melodie, waardoor een dansbaar geheel ontstaat. Veel tracks eindigen nogal plotseling. Alsof de mannen een knop uitzetten. Dat is dan ook letterlijk zo.

Peter J. Korten

**FRANÇOIS CARRIER/
 ALEXEY LAPIN/MICHEL LAMBERT**
In Motion
Leo Records

Bezetting:

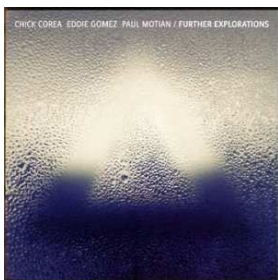
François Carrier (as), Alexey Lapin (p),
 Michel Lambert (d).

Vorig jaar besprak ik in JazzFlits de cd 'Inner Spire'. De Canadezen François Carrier (altsaxofoon) en Michel Lambert (drums) speelden daarop voor het eerst met de Russische pianist Alexey Lapin. De vrije improvisaties op dat album waren boeiend en intens, maar verliepen wel vaak volgens hetzelfde stramien van opbouwen naar een extatische freejazz-climax. Dat maakte de muziek enigszins voorspelbaar, en ik sprak de wens uit om te horen hoe de muzikale klik tussen het drietal zich zou ontwikkelen. Twee dagen later (op 21 december 2010) trad het trio op in St. Petersburg, en dat concert is nu vastgelegd op de cd 'In Motion'. Verheugd kan ik melden dat de drie musici naar elkaar toe zijn gegroeid, en hun vormbesef ditmaal voor meer variatie zorgt. De heldere alt van Carrier torent soms uit boven de kolken intensiteit die Lapin en Lambert opbouwen, maar even zo goed zijn er momenten van serene rust. Dan is hoorbaar hoe fraai de slagwerker kan kleuren, en hoe subtiel het klassieke toucher van Lapin kan zijn.

Herman te Loo

Maak kennis met Carrier en Lambert: <http://bit.ly/HDRJXM>.

COREA/GOMEZ/MOTIAN
Further Explorations
 Concord

Bezetting:

Chick Corea (p),
 Eddie Gomez (b),
 Paul Motian (d).

NATHALIE LORIER'S NEW TRIO
Les 3 Petits Singes
 W.E.R.F.

Bezetting:

Nathalie Lories (p, comp),
 Philippe Aerts (b),
 Rick Hollander (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Toetsenist Chick Corea is onvermoeibaar als het om het recyclen van muziek gaat. Op 'Forever', zijn met een Grammy Award 2011 bekroonde cd, ging hij terug naar zijn tijd met Return to Forever. Op 'Further Explorations' staat hij stil bij de muziek van de in 1980 overleden pianist Bill Evans. Met twee ervaringsdeskundigen: bassist Eddie Gomez – hij was van 1966 tot in 1975 werkzaam bij Evans - en drummer Paul Motian – die rond 1960 in het legendarisch Bill Evans Trio speelde met bassist Scott LaFaro. De opnamen voor 'Further Explorations' werden in mei 2010 gemaakt, toen Corea, Gomez en Motian een paar weken optraden in het Blue Note Café in New York.

In vergelijking met zijn voorganger komt Chick Corea veel zekerder over. De weifelende schoonheid van het spel van Bill Evans in van hem bekende stukken als 'Peri's Scope' en 'Gloria's Step' ontbreekt in het spel van Corea. Die smeedt met vaste hand en doelgericht mooie muzikale bouwwerken. Paul Motian heeft vijftig jaar later veel meer in de melk te brokkelen dan bij Evans. Ook de bas van Eddie Gomez is prominent aanwezig. Behalve 'originals' van de geëerde pianist, spelen ze ook andere stukken. Zoals 'Little Rootie Tootie' van Thelonious Monk. In dat nummer cirkelt Corea in eerste instantie met korte frasen en flarden wat om het thema heen. Langzaam ontwikkelt zich daaruit echter toch het thema dat Monk in gedachten had. In 'But Beautiful' krijgt Eddie Gomez uitgebreid de gelegenheid om te soleren. Daarna verwerkt Corea al draaiend en kerend het thema op zijn manier. Op zijn manier maakte Chick Corea met de stukken van en rond Bill Evans een geheel eigen cd.

Hessel Fluitman

De drie heren repeteren in New York: <http://bit.ly/HBYZBA>.

De Belgische pianiste Nathalie Lories is vooral bekend van haar werk met het Brussels Jazz Orchestra, maar ook met haar eigen groepen heeft ze in de loop der jaren flink indruk gemaakt. 'Moments d'Eternité' (2009) met trompettist Bert Joris en een strikkwartet is een van de hoogtepunten uit de catalogus van het W.E.R.F.-label. Voor 'Les 3 Petits Singes' stelde ze een 'nieuw' trio samen, waarin bassist Philippe Aerts overbleef uit de vorige bezetting. Rick Hollander neemt de drukstokjes over van Joost van Schaik. Dat laatste is jammer, want waar Aerts een absolute meerwaarde aan de composities geeft, met zijn grootse, zangerige toon, is de Amerikaanse drummer niet iemand die de nodige creativiteit kan bijdragen. Zijn drumwerk is tamelijk plichtmatig – hij doet wat er van hem wordt gevraagd, maar ook niet meer dan dat. Zijn drumsolo in 'Jazz at the Olympics' is ouderwets saai, en dat zegt anno 2012 toch wel veel. Gelukkig zit hij de prachtige samenspraken tussen Lories en Aerts niet in de weg, want die twee springen op lichtvoetige wijze om met de elegante stukken die de pianiste voor het album schreef. Soms worden die in beweging gebracht door een groove ('Moon's Mood'), soms wordt er zwierig gedanst ('Garden Party Time', met opnieuw een hoofdrol voor Aerts) of een mooie tango neergezet ('Cabeceo'). Genoeg te genieten dus, voor liefhebbers van pianistiek met een subtiel toucher, en basspel van Champions League-niveau.

Herman te Loo

Bekijk het duo Lories/Aerts hier: <http://bit.ly/HgadBq>.

DE ICP-BOX:**50 CD'S, 3 DVD'S EN EEN BOEK**

Het hele oeuvre van de Instant Composers Pool in één box, met een schildering van Han Bennink op de voorkant. Deze stunt kan binnenkort realiteit worden als driehonderd exemplaren in de voorverkoop worden besteld. Eerder is het niet rendabel om de box in productie te nemen. Voorinschrijvers worden voor 399 euro eigenaar van alle uitgaven van het ICP van 1966 tot nu toe. Hoor je niet bij de eerste 300, dan moet je er 499 euro voor over hebben. Voor die prijs kun je 'm trouwens nu al bij Challenge bestellen... Of je dan ook bij de eerste driehonderd wordt geteld, is niet duidelijk. Maar die serie. Daarmee worden alle haken en ogen die het verwerven van de individuele producties in de afgelopen 45 jaar had, in een keer strak getrokken. De uitverkochte langspelers zijn weer beschikbaar en ook de zes slappe ep'tjes met daarop de 'Mirakelse Tocht door het Scharrebroekse', die je – als ik me goed herinner – als een soort abonnement kon bestellen. De lp met Eric Dolphy in Eindhoven. Ook opeens weer verkrijgbaar. De battles tussen Misha en Han. Voorheen op lp en op cassette, zijn binnenkort gewoon op cd te koop. Wat een feest om al dat materiaal af te kunnen luisteren. Gefaseerd consumeren, maar wel met vaste regelmaat, beveel ik u aan....

Voor het heruitbrengen van de eerste helft van het fonds van ICP is een heel belangrijke zaak. De cd's, dvd en lp, die sinds de Monk- en Nichols-cd, ICP 26, op de markt zijn gezet, kun je immers nog steeds los bestellen. Maar toch. Hoeveel mensen hebben het gehele ICP-oeuvre compleet in huis? Met deze box krijg je alsnog in handen wat je destijds hebt gemist. Omdat het geld ontbrak, dan wel concerten niet konden worden bezocht. Nu kun je in één keer alle missers inhalen. En meer dan dat: in de box komen ook drie dvd's (zien en horen is bij het ICP beter dan alleen horen. Meemaken is nog beter) en een fotoboek van Pieter Boersma. Kortom, de moeite waard om je zakgeld op te sparen en zorgvuldig te bewaren voor dit project.

Hessel Fluitman

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

CD'S KORTAF**EDDIE C.****The Brother Touch****Jazsol**

'The Brother Touch' van percussionist-vocalist Eddie C. zou je een typische Radio 6-cd kunnen noemen: veel soul op een basis van popmuziek, met een jazzy touch en hier en daar zelfs een volwassen improvisatie. Eddie Conard absorbeert allerlei (nieuwe) stromingen in zijn muziek. Naar mijn smaak is het allemaal net even te dik aangezet, te veel tremolo. Prima muziek voor feesten en partijen, dat wel. Overigens wordt er best goed gemusiceerd. 'Little Wing', ja van Jimi Hendrix, is in een arrangement van Thijs Borsten, met saxsolo van Leo Jansen het lichtpuntje. De standard 'I Concentrate on you' (Cole Porter) komt er weer te vierkant uit. Dat moet vloeiender kunnen.

(HF)

PAUL McCARTNEY**Kisses on the Bottom****Universal**

Op zijn nieuwe cd 'Kisses on the Bottom' grijpt Paul McCartney terug naar de muziek uit zijn jeugd. McCartney is zonder twijfel een van de grootste popmusici. Weinigen hebben zijn staat van dienst. Ik kom uit een familie van Beatles-fans. Paul had destijds mijn voorkeur. McCartney schreef ontegenzeggelijk de mooie muziek van de Beatles. Dat hij op nog net geen zeventigjarige leeftijd terug is gegaan naar zijn jeugd, prima. Paul kan bij mij een potje breken. Maar om zijn nieuwe plaat als jazz te afficheren gaat te ver. Daarvoor zijn de vertolkingen te 'zichtig' en te netjes. McCartney wil de luisteraar duidelijk niet tegen de schenen schoppen. Het resultaat is wel erg braaf geworden. Twee aardige Fats Waller-nummers kunnen de plaat niet redden.

(HF)

BRENG EENS EEN BEZOEK AAN HET DIGITALE MICHIEL DE RUYTER-ARCHIEF

KLIK HIER OP:

<http://mdr.jazzarchief.nl/>

CONCERTVERSLAGEN

REIJSEGER/FRAANJE/SYLLA

Bezetting:

Harmen Fraanje (p),
Ernst Reijseger (cello),
Mola Sylla (voc, duimpiano, xalam).

Datum en plaats:

25 maart 2012, Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Mola Sylla (boven) en Harmen Fraanje.

(Foto's: © Jos Krabbe, Leeuwarden NL)

Cellist Ernst Reijseger op het podium betekent avontuur. Daar kun je blind van uitgaan. En met pianist Harmen Fraanje aan zijn zijde, mag je rekenen op nog meer nieuwe muziek en improvisatie. De derde man in Leeuwarden was Mola Sylla. Hij brengt structuur in, vanwege het simpele feit dat hij ook zingt. Het drietal speelt al vier jaar samen. Ik vraag me af of ze voor hun concerten wel een setlist maken. Vermoedelijk hebben ze wel een bepaalde compositie voor ogen als ze inzetten, maar wanneer ze daar aankomen, is afhankelijk van de inspiratie van de dag.

Bij Hothouse Redbad in Leeuwarden kwam de luisteraar ogen en oren te kort. Het was kijken en luisteren met het verstand in de hoogste versnelling. Deed je dan niet, dan miste je allerlei details. Details die de muziek verrijkten.

Een van de meeslepende stukken was gestoeld op een motiefje dat zweemde naar een cellosuite van Bach, maar dat ook aan het werk van Simeon ten Holt deed denken. Het stuk begon op de piano met begeleiding door de cello. Die nam vervolgens het thema over. Reijseger bouwde dat heel anders uit dan je zou verwachten. Nadat hij dat gedaan had pakte Fraanje het thema weer naadloos unisono met de cellist op. Zo zorgde elk onderdeel van het concert voor een verrassing.

Denkt u nu niet dat Mola Sylla er maar wat bij hing, want niets is minder waar. Sylla vormt een onvervangbaar deel van het trio. Met zijn duimpiano en de xalam - een Senegalees snaarinstrumentje - legt hij vaak een basis voor de twee Nederlanders. En verder bepaalt zijn zang mede welke weg wordt gekozen in de ontelbare mogelijkheden die ze voor handen hebben. Bij alle onverwachte wegen die de beide instrumentalisten inslaan, blijft Mola Sylla gewoon zich zelf. Je ziet hem genieten van de invallen van zijn medemusici en het unieke samenspel dat zijn collega's laten horen.

'Reijseger, Fraanje en Sylla laten een uniek samenspel horen. Hun muziek golft door de zaal en sleept de luisteraars mee. De aanwezigen genoten met volle teugen.'

Mola Sylla zorgde nog voor een heel bijzonder moment tijdens het concert. Dat viel na de pauze. Reijseger en Fraanje namen toen met zijn tweeën op het podium plaats. Ze werkten druk aan flageoletten waarbij de cellist ook nog eens ging meefluiten. Zo ontstond een prachtig stuk muziek. Vanuit het hoogtepunt daalden ze weer terug naar het thema. Opeens klonk toen de zang van Mola Sylla door de zaal. Volkomen onverwacht voor de luisteraars. De zanger had al een tijd achterin de zaal staan wachten op het juiste moment. Toen hij uitbarstte, kreeg menigeen kippenvel.

Reijseger, Fraanje en Sylla maken muziek die door de zaal golft en die de luisteraars meeneemt. Het maakt niet uit of ze nou een kleine slaapliedje spelen - daarmee werd de eerste set afgesloten - of een frivool uitgebouwde dikke 'blueslick'. In alle gevallen genoot iedereen in de zaal met volle teugen van het gebodene.

Hessel Fluitman

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

RUDDER

Bezetting:

Chris Cheek (ts),
Henry Hey (toetsen),
Tim Lefebvre (bg),
Keith Carlock (d).

Datum en plaats:

22 maart 2012,
LantarenVenster,
Rotterdam.

Keith Carlock, de drummer van de 'echte mannenband'.

"Echte mannenband met een vuige sound... De fijne interacties behielden hun spanning door de constant aanwezige luie funk", zo typeerde de Volkskrant de band Rudder na afloop van een concert. Rotterdam was dus gewaarschuwd voor Chris Cheek (ts), Henry Hey (toetsen), Tim Lefebvre (bg) en Keith Carlock (d). Ook door LantarenVenster, het podium dat ze 22 maart onveilig maakten: 'wie tijdens hun concert zoetgevooisde standards en lieflijke melodieën verwacht, kan beter elders gaan kijken', stond er in het persbericht. Onze fotograaf Joke Schot liet zich door de voorpubliciteit niet afschrikken en maakte de beelden op deze pagina.

Tenorsaxofonist Chris Cheek.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

TIM BERNE'S SNAKEOIL

Bezetting:

Tim Berne (as, comp),
Oscar Noriega (kl, bkl),
Matt Mitchell (p),
Ches Smith (d).

Datum en plaats:

28 maart 2012,
Bimhuis,
Amsterdam.

COMPLEXITEIT STAAT OPWINDING NIET IN DE WEG

De opkomst van het kwartet Snakeoil had wel iets van een komisch nummer. De boomlange leider, Tim Berne, naast de gedrongen klarinettist Oscar Noriega (peper-en-zoutbaardje, hoedje, stevig embonpoint), een perfecte Watt en Half Watt. De droogkloterige aankondigingen van de altist bevestigden dat beeld, maar het concert logenstrafte de losse, rommelige opening. Berne schrijft lange, complexe stukken ('Corner', uit de tweede set, klokte in op 25 minuten), waarbij een voortdurende spanning tussen geschreven en gecomponeerde noten de aandacht blijft vasthouden. Verrassingen zitten er in de orkestratie – het feit dat er sprake is van zoiets bij een kwartet, zegt al genoeg. De voor hand liggende verdeling waarbij de blazers gelijk opgaan, wordt regelmatig losgelaten, en speelt de basklarinet met de piano mee, of is de piano verantwoordelijk voor de doorgaande ritme terwijl de drummer een vrije rol heeft.

Time Berne's Snakeoil met vlnr Matt Mitchell, Oscar Noriega, Tim Berne en Ches Smith. (Foto: John Rogers, ECM Records)

Berne heeft drie perfecte medestanders om zich heen verzameld die zich op hun gemak voelen in deze muziek waarin de automatische piloot bij de bouwtekeningen geschrapt is. De jonge drummer Ches Smith eist visueel de meeste aandacht op, door zeer precies met zijn opgehangen kleine gongs de muzikale stroom te punctueren, of à la Han Bennink zijn voet op de snaredrum te zetten. Pianist Matt Mitchell is ook een enorm talent – iemand die makkelijk switcht van modern klassiek aandoende structuren naar simpele ritmiek of een onvervalst stukje stride. Want Berne heeft ook oog en oor voor de jazztraditie. Dit verleent zijn composities een mate van herkenbaarheid tussen de abstractie die zeker ook opduikt. Bovendien leggen de vier een gedrevenheid aan de dag die voor een opwindende, hypnotiserende voortstuwing zorgt. En de geweldige (bas)klarinetist Oscar Noriega moet toch wel een van de best bewaarde geheimen van New York en omstreken zijn.

Herman te Loo

Bekijk een eerder optreden van **Snakeoil** op You Tube:

<http://www.youtube.com/watch?v=f5zj0tai9rw&feature=relmfu>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

JIMMY HEATH

Jazz Orchestra of the Concertgebouw

Datum en plaats:

29 maart 2012,
Bimhuis,
Amsterdam.

NOG GEEN SLIJTAGE BIJ GRAPPENDE JIMMY HEATH

Op 29 maart speelde saxofonist Jimmy Heath in het Bimhuis met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw onder leiding van Henk Meutgeert. Voor Heath, bijna 86 jaar oud, lijkt leeftijd geen rol te spelen. Grappend en grollend betrad hij het podium en hij speelde met dezelfde strakheid, zuiverheid en weelderige toon als decennia geleden. De begeleiding door de beste big-band van Nederland beviel hem zichtbaar zeer goed, en zijn eigen composities en arrangementen werden dan ook vlekkeloos en krachtig gespeeld. Het optreden vormde de staart van een ijzersterke maand maart van het Bimhuis.

JAZZTOWN FESTIVAL

Datum en plaats:

31 maart 2012,
Poppodium O13,
Tilburg.

LIEFHEBBERS MODERNE JAZZ MIJDEN JAZZTOWN

Op 31 maart vond in Tilburg het tweede JazzTown-festival plaats. De opzet van de organisatoren is het bijeenbrengen van dixieland en moderne jazz. Een opzet die tot jammerlijk falen gedoemd is. Er kwamen slechts ongeveer vierhonderd dixieland-liefhebbers. De liefhebbers van hedendaagse jazz lieten het afweten, al was er een handjevol jongeren afgekomen op de band van Hans Dulfer. Toch was er boeiende jazz te horen van altsaxofonist Joris Posthumus en pianist Rogier Telderman (foto). Daar luisterde echter vrijwel niemand naar en bij Telderman werd zo hard door de muziek heen gesproken dat deze niet meer te horen was. Jammer, want vooral hij probeerde te laten horen dat we er in Nederland een groot pianotalent bij hebben gekregen.

Tekst en foto's: Tom Beetz

BEN VAN GELDER QUINTET
FRAME OF REFERENCE
RAMÓN VALLE TRIO
FLASHES FROM HOLLAND

De maandelijkse 'Saturday Jazz Nights' in LantarenVenster blijken artistiek heel succesvol. Twee concerten van een vol uur op dezelfde avond voor een klein prijsje zouden volle zalen moeten trekken. Dat is echter niet altijd het geval. De editie van maart was contrastrijk en avontuurlijk.

Bezetting:

Ben van Gelder Quintet:

Ben van Gelder (as),
 Glenn Zaleski (p),
 Peter Schlamb (vib),
 Rick Rosato (b),
 Graig Weinrib (d).

Ramón Valle Trio:

Ramón Valle (p),
 Jesse van Ruller (g),
 Omar Rodríguez Calvo (b),
 Owen Hart jr. (d).

Datum en plaats:

17 maart 2012,
 LantarenVenster,
 Rotterdam.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Voor de pauze speelde altsaxofonist **Ben van Gelder** met zijn Amerikaanse kwintet. Binnen vijf minuten was er al een uitgebreide drumsolo, terwijl Van Gelder aan de zijkant ging staan. Hij gaf zijn maten veel ruimte die hij van mij best zelf had mogen invullen. De band was buiten Van Gelder volledig Amerikaans. Pianist Glenn Zaleski zocht rustig de juiste akkoorden bij het vurige spel van de vibrafoon. De geluidstechnicus was door het enorme volume van de vibrafoon genoodzaakt de vleugel krachtiger te versterken waardoor deze niet zo mooi klonk. Vibrafonist Peter Schlamb legde zijn tweede paar mallets opzij als het tempo omhoog ging, en met twee stokken raasde hij over de toetsen!

Naast een stuk van Thelonious Monk speelde de groep ook 'Countdown' van Coltrane en een complex 'Mrs. Parker Of K.C.' van Eric Dolphy. Ben van Gelder was tevreden: na afloop van de stukken keek hij goedkeurend en glimlachend naar zijn collega's. De groep gaf blijk van zorgvuldigheid en toewijding, maar bleek niet over heel veel ervaring te beschikken. Maar dat kan ook niet op die leeftijd. Van Gelder is terecht een gerespecteerde saxofonist. Van hem gaan we nog veel horen.

Ramon Valle: zijn groep is een feest. (Foto: Joke Schot)

Het tweede deel van het concert was evenwichtiger. In tegenstelling tot wat zijn Cubaanse roots doen vermoeden, speelde **Ramón Valle** als eerste een Afrikaans getint stuk. Dat was gebaseerd op indrukken die hij in Nederland heeft opgedaan. Valle woont namelijk in Amsterdam en heeft daar diverse Afrikanen ontmoet. Tussendoor vertelde Valle over zijn belevenissen in Nederland. Zo bleek hij onder de indruk van de briefwisseling tussen Vincent van Gogh en zijn broer Theo. Het resultaat is 'Van Gogh Letters'. Valle: "Hun bijzondere verhouding uit zich in deze compositie. Het varieert van love to crazy". En inderdaad, het ging uptempo met een kolkende bas van Omar Rodríguez Calvo. Die is in muzikaal opzicht enorm gegroeid. Zijn werk was soms heftig pulserend en supersnel. 'Dayla' was opgedragen aan Valle's tweejarige dochter. Op zijn laatste cd staat 'Amsterdam Party Time', ter wille van dit concert omgedoopt tot 'Rotterdam Party Time'. Nog niet genoemd is gast Jesse van Ruller. Op zijn nieuwe gitaar legde hij een rock-laag op de latin-getinte muziek. Meestal speelt hij nogal in zichzelf gekeerd, maar ik heb hem tijdens dit concert heel wat keren zien glimlachen. Het lijkt me ook een feest om in zo'n groep te spelen.

Peter J. Korten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

YOUNG VIPS 2012

Bezetting:

Iman Spaargaren Quartet

Iman Spaargaren (ts),
Marzio Scholten (g),
Stefan Lievestro (cb),
Klaas van Donkersgoed (d).

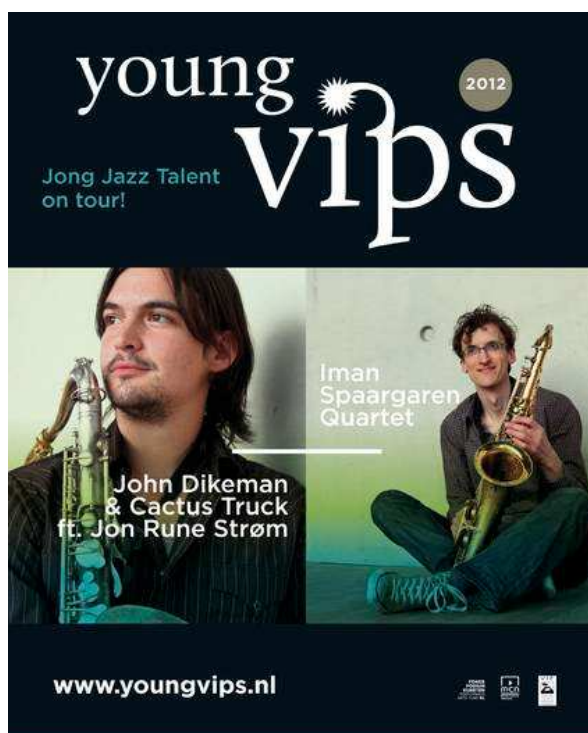
John Dikeman & Cactus Truck

John Dikeman (ts),
Jon Rune Strøm (bg),
Jasper Stadhouders (g),
Onno Govaert (d).

Datum en plaats:

22 maart 2012,
USVA,
Groningen.

Jazz is de muziek van het contrast. Het Iman Spaargaren Quartet en John Dikeman & Cactus Truck deden in het kader van de Young VIPS on Tour eind maart de Groningse studentenclub de USVA aan. Voor de pauze opende saxofonist **Iman Spaargaren** met zijn kwartet enigszins schoorvoetend, maar wel met diepgang en interne rust. Spaargaren is naast een uitstekend tenorist ook een goed componist. Het nummer 'Damokles Plan B' is daarvan een prima voorbeeld. Prima was ook van toepassing op gitarist Marzio Scholten. Hij schitterde niet alleen als begeleider, maar ook als solist. Bassist Stefan Lievestro was meegekomen als invaller, maar verving op uitstekende wijze bassist Klaas van Donkersgoed.

Na de pauze traden **John Dikeman & Cactus Truck** aan. Het contrast met Spaargaren kon niet groter zijn. Tenorist Dikeman laat zien dat hij de jazzgeschiedenis goed kent en heeft duidelijk de weg gevolgd die ooit werd uitgestippeld door de saxofonisten John Coltrane, Eric Dolphy en Albert Ayler. Toch is Dikeman op die weg niet blijven stilstaan. Hij speelt ruw, hard en toch melodieus. Speciale gast Jon Rune Strom bewerkte de bas alsof zijn leven ervan afhing. Hij combineert de energie van DeeDee Ramone (van popband The Ramones) en de kennis van Charles Mingus. Een nogal bijzondere combinatie dus. Dikeman en zijn kwartet stonden vol overtuiging op het podium en bliezen in een relatief kort concert het gehele publiek ondersteboven. Nadat de laatste tonen waren weggestorven, was het volkomen overblufte publiek geheel stil. Om zich vervolgens te realiseren dat het een geweldig concert was geweest.

Bart Hollebrandse

De Young VIPS tournee 2012 wordt georganiseerd door de Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziek Podia in samenwerking met Muziek Centrum Nederland, en is mede mogelijk gemaakt door het Fonds Podiumkunsten.

Data optredens Young VIPS:

12 april: JIN (Lindenberg) - Nijmegen
13 april: Enschede - De Tor
14 april: Diekhuus - Middelharnis
16 april: Cultuurhuis - Heerlen
21 april: LantarenVenster - Rotterdam
29 april: Porgy & Bess - Terneuzen
5 mei: Dordtse Jazz Soc. - Dordrecht
31 mei: Provadja - Alkmaar
9 juni: Cafe Thembi - Maastricht
29 juni: Den Hoorn - Jazz on the Waves
20 oktober: Artishock - Soest

SPECIAL

DE GROOTVERBRUIKERS

Billie Holiday: 20 keer genoteerd.
(Foto: William P. Gottlieb)

05 x Art Blakey
04 x Bill Evans
20 x Billie Holiday
06 x Candy Dulfer
08 x Cannonball Adderly

09 x Charlie Parker
08 x Chet Baker
07 x Dinah Washington
04 x Duke Ellington
13 x Ella Fitzgerald

20 x Frank Sinatra
04 x George Benson
05 x George Duke
12 x Herbie Hancock
04 x Horace Silver

07 x John Coltrane
04 x Liz Wright
05 x Marcus Miller
39 x Miles Davis
14 x New Cool Collective (BB)

06 x Norah Jones
04 x Sarah Vaughan
05 x Sonnie Rollins
04 x Sven Hammond soul
09 x Thelonious Monk

226

DE ZWARTE LIJST VAN RADIO 6

De zwarte lijst is in de loop van de jaren uitgegroeid tot een jaarlijkse happening op Radio 6 – oorspronkelijk Radio 6 Jazz, toen Radio 6 Jazz en Soul en nu Soul en Jazz. Het is een lijst met – deze keer - 1819 'zwarte' schijven die hoge ogen gooien bij de luisteraars. Hessel Fluitman pakte de lijst er eens bij en analyseerde de rangschikking.

Van de 1819 nummers zijn er in mijn ogen slechts 366 die het predicaat jazz verdienen. Dat is net even meer dan 20% van de hele lijst! 25 artiesten nemen 226 van die 366 plekken in beslag. Dat is ongeveer 62 % van de 366. In de kolom hiernaast vindt u alle grootverbruikers op een rij.

In totaal telde ik 119 verschillende artiesten. De andere 94 hebben dus maar 140 plekjes te verdelen. Enkeligen hebben twee nummers in de lijst en een heel enkele heeft er zelfs drie. Verder zijn het 'loners'.

Opvallend is dat Sarah Vaughan slechts vier tracks in de lijst heeft en haar vakzusters Billie en Ella (terechte!) grootverbruikers zijn. Die verhouding ligt schandalig scheef. Er is veel voor te zeggen dat Sarah Vaughan een betere jazzzangeres was. Ze was moderner, had technisch veel meer in haar mars en was een met de boppers. Toch is ze weggezakt in de populariteit. Zeven stuks Dinah Washington vind ik wel aardig in verhouding. Er zijn discutabele artiesten bij: Norah Jones, mmmm, moet dat nou? Oorspronkelijk wel. Later niet meer. Datzelfde geldt ook voor Frankie 'the Voice' Sinatra. En waarom Jamie Cullum niet en Norah Jones wel? Ja zo gaat dat. Keuzes maken kan wreed zijn.

Wat leert mij deze lijst?

Radio 6 is vier keer soul en een keer jazz, de pop- rap- en andere richtingen niet meegenomen.

In het jazzaanbod op Radio 6 komen – zeker overdag - vooral geheide hits uit de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw langs.

Er zijn artiesten van wie ik verbaasd ben dat ze zo hoog geëindigd zijn. In de lijst staan ook mensen, van wie ik nog nooit heb gehoord. Vast nieuwe namen in pop en soul en aanverwante. Het verbaast me dat die zo hoog eindigen. Er zijn genoeg jazz-namen die op deze lijst hoger horen te eindigen, terwijl ze er niet eens in staan...

Er zijn artiesten van wie meerdere nummers in de lijst staan en vrij dicht bij elkaar. Dat kan toeval zijn, maar het kan ook dat dit door fans is gedaan. Hoeveel keer moest je eigenlijk worden aangemeld om in deze lijst te komen?

Jazz op 6

Overigens is er gelukkig nog wel enige jazz te vinden op Radio 6. Variërend van lekkere swing tot interessante nieuwe ontwikkelingen. Vooral in de avond. Ben Herman en Wilfried de Jong draaien maandag- en dinsdagavond van 19.00 – 21.00 uur jazz. Co de Kloet draait op zondagavond jazz. Na 22.00 uur wordt er door de week ook veel jazz gedraaid: Vera Vingerhoed en Aad van Nieuwkerk op woensdag- en donderdagavond vaak op vrijdag- en zaterdagavond en natuurlijk Tuffy Vos en Edwin Rutten op de zaterdag- en zondagmorgen.

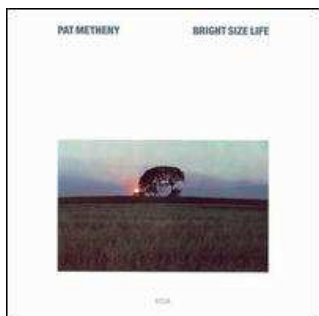
Hessel Fluitman

DE BESTE TRACKS VAN

PAT METHENY

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton en gitarist Pat Metheny zelf, voor het wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC Radio 3.

AANBEVOLEN ALBUM:

Pat Metheny: Bright Size Life (ECM)

DE BESTE TRACKS:

Towards the Light

Artiest: Metheny/Mehldau Quartet

Album: Metheny/Mehldau Quartet

Label: Nonesuch

American Garage

Album: American Garage

Label: ECM

Round Trip/Broadway Blues

Bright Size Life

Album: Bright Size Life

Label: ECM

80/81

Album: 80/81

Label: ECM

Lonely Woman

Artiest: Pat Metheny/Charlie Haden/

Billy Higgins

Album: Rejoicing

Label: ECM

Endangered Species

Video Games

Artiest: Pat Metheny/Ornette Coleman

Album: Song X

Label: Nonesuch

Improvisation 4

Artiest: Jim Hall/Pat Metheny

Album: Jim Hall and Pat Metheny

Label: Telarc

Giant Steps

Album: Trio 99/00

Label: Warner

Soul Cowboy

Album: Trio Live

Label: Warner

Alyn Shipton laat op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.

VARIA

DOCTOR JAZZ DAG

Wageningen

21 april 2012

(<http://www.doctorjazz.nl/data/djd95a.html>)

Programma: Uitwisselmarkt en optredens van Joep and his SwincoPeeters, R.P. Swing-Orchester, Boucing Around.

DORDTSE JAZZPRIJS 2012

Jazzpodium DJS viert dit jaar zijn 65-jarig bestaan en ook in dit jubileumjaar kan weer worden gestreden om de Dordtse Jazzprijs. Die wedstrijd voor aanstormend jazztalent vindt dit jaar op 22 en 23 juni plaats in de DJS-carroussel aan het Stadhuisplein in het centrum van Dordrecht. Voor deze prijs kunnen uitsluitend leerlingen en pas afgestudeerde musici zich inschrijven. De muziekkeuze is vrij. Zelf geschreven muziek wordt zeer op prijs gesteld. Het laatste muziekstuk is een verplicht nummer: Thelonious Monks 'Nutty'. De voorselectie door een onafhankelijke jury gebeurt op basis van demo's (dus niet via internet). Vijf bands kunnen deelnemen. Aanmelden kan tot uiterlijk 15 mei 2012 bij DJS, Dorpsstraat 3, 2995 XD Heerjansdam. In de eerste weken van juni worden de deelnemers bekendgemaakt. Info: jazzprijs@jazzpodiumdjs.nl.

JONG JAZZTALENT DINANT JAZZ NIGHTS 2012

De wedstrijd Jong Jazztalent Dinant Jazz Nights 2012 vindt op 21 en 22 juli plaats in Dinant. De inschrijving staat open voor musici die op 31 juli niet ouder dan 30 jaar zijn. Van deelnemende formaties moeten minimaal twee musici in België wonen. Een deelnemende groep mag geen opnamen uitgebracht hebben bij een label voor de aanvang van de wedstrijd. Inschrijven is mogelijk tot 25 mei op het volgende adres: Wedstrijd Dinant Jazz Nights, c/o. Jean-Marie Hacquier, Diamantlaan 91, 1030 Brussel. Bij de inschrijving moeten een demo met drie nummers worden gevoegd. Als prijzen zijn een opnamedag te winnen in een professionele studio plus een optreden tijdens het festival Dinant Jazz Nights 2013, evenals betaalde clubconcerten tijdens het seizoen 2012-2013. De winnaar krijgt 1.000 euro. De voorselectie wordt gedaan door vakmensen afkomstig uit de Belgische jazzwereld. Nadere informatie is te verkrijgen via dit adres: jmhacquier@skynet.be of op www.dinantjazznights.org.

DOCTOR JAZZ MAGAZINE 216 UIT

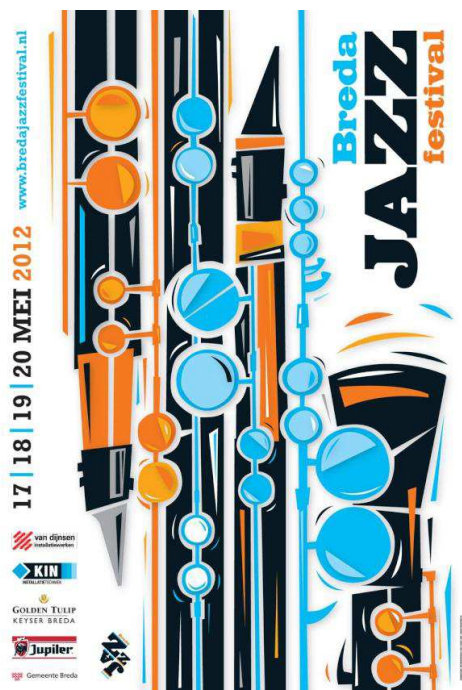

In DJM 216 onder meer:

Boogie-Woogie Gals (over de vrouwelijke boogie-woogie pianisten in de jaren veertig); interviews met Kay Starr en Stephanie Trick (een 25-jarige stride- en boogie-woogie pianiste); 50 jaar Doctor jazz (deel 1); de rubriek Professor Bop, veel cd-recensies; een verhaal over de trombone Shout Bands, een curieus en onbekend verschijnsel en een hommage aan Johnny Otis.

Klik hier voor een abonnement:

<http://bit.ly/H3et4X>

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Lees **Jazzflits** op uw iPad

FESTIVALS

Rita Reijs en Peter Beets. (Foto: Joke Schot)

JAZZIN' THE HAGUE

World Forum, Den Haag

Datum: 1 en 2 juni 2012

(<http://www.jazzinthehague.nl/>)

Met onder anderen: Roy Hargrove, **Peter Beets**, Barry Harris, **Rita Reijs**, Curtis Fuller, Randy Brecker, Eric Vloeimans met Gatecrash, het Rosenberg trio, Roberta Gambarini, de Dutch Swing College Band, de New Cool Collective Big Band, Izaline Calister, Jules Deelder, Hans Dulfer, Kraak en Smaak, Nueva Manteca, Kurt Rosenwinkel, Sven Hammond, Mezzoforte, DJ Maestro, Lilian Vieira en de Houdini's.

Vrijdag 1 juni is er een Tribute to Jaco Pastorius met twee nog onbekende bassisten. Na afloop zullen in de bar van het Bel Air jamsessies plaatsvinden waarvoor apart kaarten gekocht kunnen worden.

INTERNATIONAL JAZZ FESTIVAL MIDDELBURG

Abdijplein, Middelburg

Datum: 26 en 27 mei 2012

(<http://www.jazzfestivalmiddelburg.nl/>)

Met onder anderen: Ray Anderson/ Paul van Kemenade/Han Bennink/Frank Möbus/Ernst Glerum, Magnus Öström Quartet, Joris Posthumus Quartet (zie afbeelding), Nils Wogram & The More Socially Relevant Jazz Music Ensemble, Richard Bona en Nik Bärtsch's 'Ronin'.

dOek festival #10

Bimhuis, Amsterdam

Datum: 21 en 22 april 2012

(<http://www.doekfestival.org>)

Met: Sun Rooms, WoKaLi, Boerenbond, The Now, The Gap en The Job.

Met als gids saxofonist-componist Sean Bergin doet de zogenoemde **Real Book-bus** op zondagmiddag drie Amsterdamse broedplaatsen voor geïmproviseerde muziek aan. Daar wordt door musici uit binnen- en buitenland improvisatie vermengd met composities van onder anderen Misha Mengelberg, Sean Bergin, Paul Termos en Guus Janssen. Ook worden werken uit de eerste editie van het NL Real Book - dat akkoordenschema's en melodieën van 32 Nederlandse jazzcomposities bevat - gespeeld. Het dOek Festival on Tour doet Leiden en Zaandam aan.